

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 1990. november 11.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

MIRE VALÓ AZ EMBER?

Alapige: 1Kor 4,1-15

Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgálait és Isten titkainak sáfárait. Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségesebbnek bizonyuljon. Én pedig a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek felettem, vagy más emberek hogyan ítélték egy napon; sőt magam sem ítélek önmagam felett. Mert semmi vádat nem tudok önmagamra mondani, de nem ez tesz igazgá, mert aki felettem ítélték, az Úr az. Egyáltalában ne ítélték azért addig, míg el nem jön az Úr. Ő majd megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet.

Mindezeket pedig, testvéreim, értetek alkalmaztam magamra és Apollósra, hogy a mi példánkon tanuljátok meg: ahhoz tartsa magát az ember, ami meg van írva, és senki se fuvalkodjék fel az egyik tanítóval dicsekedve a másik ellen. Mert ki tesz téged különbbé? Mit van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna? (...) Mi bolondok vagyunk a Krisztusért, ti pedig megvetettek. Mind ez ideig éhezünk és szomjazunk, ruhátlanok vagyunk, és bántalmakat szenvedünk, ott-hontalanul bujdosunk, és tulajdon kezünkkel dolgozva fáradozunk. Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, tűrünk, amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk; szinte a világ szeméjévé lettünk, és mindenki söpredékévé mind ez ideig.

Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem azért, hogy intselek, mint szeretett gyermekeimet. Ha tanítómesterek sok ezer volna is a Krisztusban, atyátok azonban nincs sok: mert az evangélium által én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban.

Imádkozzunk!

Teremtő Istenünk, valóban csodáljuk, hogy ilyen nagy méltóságot adott az embernek. Magasztalunk téged azért, hogy így döntöttél, hogy minden teremtményed közül mi lettünk a legkedvesebbek neked. Nem tudjuk eléggé szégyellni magunkat, Atyánk, amiatt, hogy éppen mi lázadtunk fel ellened, és próbáljuk nélküled megvalósítani azt, amit csak te tudsz megvalósítani az életünkben. Könyörülj meg rajtunk, és engedd ezt most egészen tisztán meglátnunk.

Köszönjük, hogy igéd világos kijelentés, köszönjük, hogy megismerhetjük belőle azt a helyet, amit nekünk készítettél a világmindenségben. Megismerhetjük belőle azt, hogy milyen mélyre zuhantunk onnan, és köszönjük legfőképpen, hogy megtudhatjuk, milyen érthetetlen nagy szeretettel hajolsz utánunk és akarsz kiemelni abból a mélységből.

Kérünk, hogy te légy most is itt közöttünk igéddel, Szentlelkeddel. Szereteted hatalmával emelj minket közelebb magadhoz. Hadd kerülhessünk vissza az eredeti pozíciónkba. Taníts meg minket dicsőségedre és mások javára élni. Szabadíts meg attól, hogy kényszerű módon csak önmagunkat tudjuk szeretni, és szabadíts meg minden reménytelenségtől, csüggedéstől, elbizakodottságtól. Nyisd meg a szemünket, hogy ne vakoknak vak vezetői legyünk. Könyörülj rajtunk, Urunk, hogy lássunk!

Köszönjük, hogy szép kilátásokat készítettél nekünk. Köszönjük, hogy szép jövődöt készítettél a benned bízóknak. Hadd legyen a mienk ez a jövőd! Erre készíts fel minket most is. Hozzuk Urunk a fáradságunkat, bűneinket, fásultságunkat. Kérünk, hogy adj gyógyulást, szabadulást mindettől, hadd jussunk el az Isten fiainak az örvendező szabadságára.

Ámen.

Igehirdetés

A múlt héten sokan látták a tv-ben José Silvát, azt a 76 éves mexikói származású amerikai férfit, akinek gyors egymásutánban két könyve is megjelent most nálunk magyarul. Egyik könyvének a címe: Agykontroll. Alcíme: Életünk megváltoztatásának döbbenetes módja. A másik könyv címe: Gyógyíthatsz, s ennek az alcíme: Az öngyógyítás és gyógyítás döbbenetes módja.

A rövid interjúban elmondta ez az ember, hogy az a mi nagy bajunk, hogy csak a bal agyféltekénket használjuk gondolkodásra, a jobboldalit teljesen mellőzzük. Meg kell tanítani az embereket a megfelelő agyfélteke használatára, és ezt az ún. Silva-féle módszerrel rövid idő alatt bárki el is sajátíthatja. Aki az ő módszerét megtanulja, az zsenivé lesz — mondta így röviden és summásan. És megjegyezte, hogy ma Magyarországnak sok zsenire lenne szüksége ahhoz, hogy nehéz helyzetéből kihúzzák az országot.

A könyvből kiderül azonban, hogy nemcsak szellemi teljesítményeit fokozza az, aki az ő tanítványa lesz, hanem egészen rendkívüli képességekre is szert tehet. Anyák például magzati állapotban a gyermeküknek olyan fontos ismereteket taníthatnak meg, amire az megszületvén és felnövekedvén emlékezni fog. De egyszerűen látnokká fejlődik a legtöbb olyan ember, aki a Silva-féle módszert megtanulja és jól begyakorolja,

amiből egyebek között ilyesmi is következik, hogy számára ismeretlen, messze távolban élő betegeket tud diagnosztizálni és gyógyítani.

Ha röviden össze akarjuk foglalni, azt mondhatjuk, hogy Jósé Silva módszere az agy elektromos tevékenységét vizsgáló tudományos megfigyelések és bizonyos misztikus gyakorlatok ötvözése az ember fizikai és szellemi teljesítőképességének növelése érdekében.

Azt hiszem, ami ennek a fizikai és biológiai része, beleértve azt is, hogy valóban csak az egyik agyféltekénkkel gondolkozunk-e, és elsajátítható-e az, hogy az ember bekapcsolja a másikat is, ezt bízzuk a szakemberekre. Ma Isten ígéje alapján én ennek a nagyon gyorsan elterjedt módszernek két vonatkozására szeretnék rávilágítani. A lelki háttéréről szeretnék beszélni rövidebben, és aztán részletesebben ennek az embernek a célkitűzéseiről.

1. Mit mond ezekről Isten ígéje? Mi a lelki háttére? Miről van itt szó tulajdonképpen, amikor ő ajánlja ezt a módszert?

Kiderül nagyon hamar, hogy nemcsak az emberben szunnyadó tartalékenergiák mozgósításáról van szó, hanem az emberen kívüli szellemi erők igénybevételéről is. De miféle szellemi erők ezek? Legjobb, ha őt idézzük, mert ebből kiderül: „Ezáltal a módszer által közvetlen kapcsolatba kerülsz egy

magasabb intelligenciával, és rájössz, hogy ez a te szolgálatodban áll. Egy téged szerető erős hatalom áll mindig melletted. Olyan élmény ez, ami nem nagyon, talán egyáltalán nem különbözik a misztikus elragadottság állapotától. Vallásos emberként úgy gondoltam, hogy ha Istent elérhetjük imával, akkor biztosan ki tudunk alakítani olyan módszert is, amellyel elérhetjük a magasabb intelligenciát. Magasabb intelligencián én nem Istent értem.”

Hanem kit? — kérdezi joggal az olvasó. Ha ő egy olyan magasabb intelligenciával akarja kapcsolatba hozni az embert módszerrel, amely magasabb intelligencia információkat ad az embernek és rendkívüli képességekkel ajándékozza meg, akkor jó lenne tudni, hogy kiről van itt szó. Erre a kérdésre azonban nem kapunk választ ezekből a könyvekből.

De ki lehet az, aki nem Isten, de sokkal hatalmasabb, mint az ember, aki valami nagyot ígér az embernek: ezt ígéri, hogy többre lesz képes, mint Teremtője alkotta, és közben soha nem nevezi magát néven, hanem meghúzódik a névtelenség homályában? Ki lehet ez?

Aki ismeri a Szentírást, az tudja, hogy a Biblia pontosan ilyenek írja le az ördögöt. Ő az, aki mindig ráígér arra, amit Isten az embernek adott és ígért. A legelső alkalommal már, a bűnesetkor azt mondja: ha rám hallgattok, olyanok lesztek, mint az Isten! Vagyis: ne ember legyél te, Isten csak ilyenre méretezett, — nagyobb legyél! Törj ki az Istentől kapott kereteid közül, és én ebben segítelek! „Olyanok lesztek, mint az Isten, jónak és gonosznak tudói.” (1Móz 3,5)

S a Bábel tornyánál már az egész emberiséget ez a törekvés irányította: építsünk akkora tornyot magunknak, amelynek teteje az eget verje! Ez volt a célkitűzés. Az ördög mindig ilyen ambíciókat ébreszt az emberben, hogy te ne akarj ember maradni, aki nek Isten elgondolt, hanem akarj Isten lenni! Vedd kezébe a sorsod intézését, *vedd*

ki az Isten kezéből! Ember, te mindenre képes vagy és én ebben segíték. Ez az ördögnek az ígérete mindig. Naggyá lehetsz, csodákat tehetsz, csak ne függj Istentől! Bízzál magadban! Soha nem azt mondja, hogy ő benne; magadban — csak ne Istenben, és akkor nagy leszel. Istenné leszel!

Jellegzetesen az ördög szövege ez, aki mindig a mindenkori kor nyelvén adta el a csábításait, és ő nagyon jól tudja, hogy ma az az áru kelendő, amire rá lehet ragasztani ezt a címkét, hogy tudományos vagy természettudományosan bizonyított, és ami sikert ígér — és itt mind a kettő megvan. Nem akarok erről tovább beszélni, azt hiszem, az idézet önmagáért beszél.

Mivel azonban ez a módszer egy meg nem nevezett szellemi erővel hozza kapcsolatba azokat, akik gyanútlanul megtanulják, ezért mindenkit szeretettel óvok tőle. Az ördög tud segíteni, de az ember a lelkével fizet érte. Már is kiderült, hogy ez a módszer nem ártalmatlan. Nyilvánvaló, hogy nemcsak tudományos, és aki a bibliát egy kicsit is ismeri, az látja, hogy céljai és eszközei ellentétesek azzal, amit Isten nekünk ígér. Például a bűnkérdés megoldásának a következő javasolja: „Aki ezt a módszert elsajátítja, megszabadul a bűntudattól.” Ez a bűn Isten nélküli „megoldása”. Nincs szükség Jézus Krisztus keresztyére, nem kell az Isten öröktől való szeretete. Megold az ember mindent magában, Isten nélkül is.

Ha megdicsérte valaki a szerzőt, akkor ő szerényen azt mondta: nem én tettem, a te agyad tette. Az emberi ész trónra ültetése ez, Isten trónfosztása. Az emberi értelem mindenre képes. Mindenható, csak bizonyos módszereket kell megtanulnia. S hogy milyen távol áll ez a Bibliától, ahhoz még csak egy mondatot, aztán menjünk át a második pontra. „A fájdalom nem örökségünk, mint ahogy semmilyen betegség sem az. Tökéletes egészséget örököltünk, az a mi *jussunk*. Mindenkinek meg kell tanulnia, hogy képes meggyógyítani önmagát és má-

sokat.” Ez így lenne, ha nem lett volna bűneset, de azóta nekünk nincsen jussunk, és azóta mi azt örököltük, amit csináltunk magunknak, és ezen csak Isten kegyelme változtathat. Ennyit a szellemi háttérről.

2. És mik a célkitűzések? Még egy idézetet olvasok: „A módszer egyebek között a következőket ígéri: önbizalma szárnyakat kap, memóriája hihetetlen mértékben javul, tanulásának gyorsasága és hatékonysága megsokszorozódik, kiegyensúlyozottabb, optimistább és energikusabb lesz. Elsajátíthatja az öngyógyítást és a pszichikus gyógyítást, könnyen lefogyhat, leszokhat a dohányzásról, kreativitása fokozódik, jobbá teheti házasságát, kifejlesztheti hatodik érzékét.”

Kitűnő reklámszöveg, és nagyszerű üzleti érzékre vall. De vajon megvalósítható-e? És én ma éppen azt szeretném hangsúlyozni, hogy nem is ez a kérdés, hogy megvalósítható-e. A mi számunkra az a kérdés, hogy szükséges-e az embernek ilyen célokat kitűznie maga elé? Valóban erre teremtette Isten az embert? Hadd mondjam így kicsit műszaki, de kifejező szóval: erre méretezte Isten az embert? Ezt jelentené helyesen élni az életadta lehetőségekkel? Alapkérdés ez. Azt sokan vitatják, hogy ez szélhámosság vagy valóságos program, csakugyan meg lehet valósítani vagy sem. De nem ez a kérdés! Az a kérdés, hogy ezt kell nekünk megvalósítani? Erre kell törekedni? Ez az igazán emberre szabott, emberhez méltó, ebben teljesezhet ki valaki?

Világosan kell látnunk minden ilyen esetben, hogy az alapvető különbség minden ilyen módszer, és egyáltalán minden önmegváltó ideológia és a Szentírás között az, hogy az előbbiek az embert mindig önmagában nézik, de úgy, hogy az ember maga fölé akar nőni, s ehhez igénybe vesz tudományos, áltudományos és egyértelműen irracionális, misztikus, szellemi erőket is.

Ezzel szemben a Biblia az embert mindig az Istennel való kapcsolatában vizsgálja, és a következő a gondolatmenete: A Szent-

írás azt mondja, hogy az embert Isten alkotta, mégpedig arra, hogy valami szépre és jóra használja. Amikor az ember elszakadt Istentől, használhatatlanná vált minden szépre és jóra. Isten azonban, aki megteremtette, képes újjá teremteni is az embert igéjével és Szentlelkével. Az újjáteremtett ember ismét használhatóvá válik Isten számára. Enélkül képtelen emberi szinten élni, és másokat éltetni. Elállatiasodik, sőt démonizálódik. De az újjáteremtett ember újra képes arra, hogy emberként éljen, és emberi környezetet teremtsen maga körül. Ehhez azonban már az ember akarata is kell.

Ahhoz tehát, hogy valaki igazán azzá váljék, akinek Isten elgondolta, megtervezte, megalkotta, ahhoz szükséges egészséges passzivitás engedem, hogy Isten munkálkodjék bennem, újjá formáljon, és egészséges aktivitás: azt csinálom, amire Isten alkotott. Eközben bontakozom ki igazán, így kerülök a helyemre, és így leszek boldog. Ezt, hogy egészséges passzivitás meg aktivitás, más és biblikus szavakkal így is mondhatjuk: ehhez szükséges a bizalom és engedelmesség. Ebből a kettőből tevődik össze a hit. A keresztyén hit az élő Istenben való feltétlen bizalom, és a neki való feltétlen engedelmeskedés. Vagyis: a tőle való függés. Ebben válik az ember újra emberré, és így valósulhat meg életében az, amit Isten tervezett.

Ennek éppen az ellenkezője az, ami az 1Móz 3-ban van leírva, amikor az ember Istenné akar válni ördögi segítséggel, meg ami az 1Móz 11-ben van, amikor tornyot akar építeni, amelynek teteje az eget érje. Mit jelent ez a gyakorlatban? Ez azt jelenti, hogy mindnyájunknak onnan kell elindulni, hogy hisszük-e igazában, hogy Isten alkotott bennünket? Isten teremtett minket. A zsoltáros, életének legnehezebb helyzeteiben pontosan ebbe a bizonyosságba kapaszkodik. „Hiszen az Ő alkotása vagyok, az Ő kezének munkája” (Zsolt 100,3). Az Ő nyája vagyunk, legelőjének juhainak. Megalkotott és gondos-

kodik rólunk, ebben egészen bizonyosak lehetünk.

Hadd olvassak a 139. zsoltárból néhány verset, ahol egész részletesen leírja, hogy még csontjainkat is Isten méretezte, és annak célja van, hogy valaki vékonyabb csontú vagy erősebb csontú, és az Ő örök tervében a mi kicsi életünk is benne van. Mérhetetlen szeretettel és gondoskodással alkotott meg bennünket. „Bizony te alkottad a veséimet, te takargattál anyám méhében, magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. (Nincs közöttünk két egyforma). Magasztallak és áldalak ezért, csodálatosak a te cselekedeteid, és tudja ezt az én lelkem. Nem volt elrejtve előtted az én csontom, amikor titokban formáltattam és idomítottam. Láták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva. A napok is, amelyeken formáltatni fognak, holott még egy sem volt meg közülük. És nekem milyen kedvesek a te gondolataid, óh Isten!” (Zsolt 139,13-18)

Hisszük-e ezt, hogy nem véletlenül vagyok ilyen, nem véletlenül élek itt és most? Örökkévaló isteni szeretet illesztette be a rasznai létemet is a nagy egészbe. És Isten megadta a szükséges képességeket, és ezeket is tőle fogadjam el, meg azt is, hogy hiányoznak belőlem képességek, mert ahhoz, hogy azt, amire használni akar, megvalósítsam, azok kellene, amiket megkaptam tőle. Ez nem olcsó önvigaszt. Ez a bibliai hit. Ha valaki ezt hiszi, megszabadul egy csomó elégedetlenségtől, ki van kapcsolva az irigységnek a forrása. Megszűnik a versengés, nincs értelme, mert ő is azt kell hogy csinálja, ami az ő feladata, én is azt, ami az enyém. Nem ütközünk össze, ha én elfogodom az enyémet. Elfogodom magamat, alkatomat, képességeimet, hiányosságaimat és feladataimat, és ebből következik az, hogy nekünk nem zsenikké kell lennünk, hanem hűséges sáfárokká.

Ezért olvastam fel ezt a részt. Pál apostol azt mondja, hogy úgy tekintszen minket

az ember, mint Krisztus szolgáit, és az Isten titkainak sáfárait. Ami azt jelenti, hogy a mi nagy méltóságunk: Krisztusnak a szolgálói vagyunk. És óriási kincset bízott ránk Isten: az Ő titkait, de ezekkel a titkokkal mi csak sáfárkodunk, nem a miénk. Ideadta kezelésre, és majd elszámoltat. A sáfár nagyon sokszor rabszolga volt, akinek semmije sem volt, mégis mesés kincseket bízhatott rá a gazdája, ha megbízhatónak bizonyult. Légy vagyongazdálkodó, és a végén elszámolsz. Azon belül viszonylagos önállóságod is van, de a legfontosabb, hogy mindent arra használj, amire kaptad. Ez a hűség. A bibliai hűségfogalom azt jelenti, hogy amit Istentől kaptam, arra használom, amire Ő adta. Ezt a mai napot is, ezt a testet is, nem teszem tönkre, a lelkemet is, nem engedem meghalni, táplálom, a szeretteimet is, és így tovább. A sáfárokból egy, ami megkívánlatik: *mindegyik hűségesnek találtassék*. Ez a legfontosabb.

Ha tehát valaki józanul és biblikusan gondolkodik — a kettő általában együtt jár —, akkor az a kérdése, hogy mire való vagyok én? Mire való az ember? Akkor nem arra törekszik, hogy minduntalan felülmúlja önmagát, hanem hogy minden helyzetben hűségesen végezze azt, amivel Isten megbízta. Akkor is, ha emiatt szenvednie kell, mert Isten nekünk nem sikeres életet ígért, hanem engedelmes életet vár tőlünk. És a hívő ember eszménye nem a sikeres, hanem az engedelmes élet. „Egy vágyat hagyj nekem — mondja az 512. énekünk —, hogy halljam és kövessem szent igazságodat”, hogy neked engedelmeskedjem.

Ezért folytatja itt Pál azzal, miután beszél a hűségről meg a sáfárságról, hogy mi ezt akkor is csináljuk, és akkor is ezt csináljuk, ha ezért szenvedés jár. És kicsit megpirongatja a korinthusiakat, hogy ti olyan büszkék lettetek, már különbek vagytok, mint mi, az apostolok. Ti gazdagok vagytok, okosak vagytok, mindent tudtok, ott éltek és engedetlenkedtek a nagy kényelemben! Mi

meg bolondok vagyunk a Krisztusért, vállaljuk, ha annak neveznek. Mi gyengék vagyunk, erőtlenek, szegények, éhezünk is, szomjazunk is, meg meztelenek is, bántanak is bennünket, de amikor bántanak, áldást mondunk azokra, akik bántottak, akikről szenvedünk, azt békességgel tűrjük. Ha gyaláznak bennünket, könyörgünk gyalázóinkért — szinte a világ szemetjévé lettünk, minden ember söpredékévé. De a következő mondatból kiderül, hogy ha tízezer tanítómesteretek lenne is, de mindenkinek csak egy apja van, és azt mondja: én a ti atyátokká lehettem, Krisztus által, az evangélium által. Mert az ő bizonyágtételére lettek hívőkké és menekültek meg a kárhozattól. Vagyis ránézésre nagyon sikertelen ez az élet. Tele van szenvedéssel. Ők nem képesek rendkívüli csodákra, de élet támad körülöttük. Kiárad az ő összevissza pofozott, vert, gyalázott életükön Krisztus és ennek következtében boldogtalan emberek boldogokká, hitetlenek hívőkké, istentelenek istenfélőké lesznek, a halottakból élők támadnak.

Egészen mások a célok. Isten mielőtt soha nem helyez ilyen ígéret-listát, mint amit az idézett könyv állít. Isten tőlünk hűséget vár, és áldást ígér. Nem könnyű ma ezt eszménnyé tenni, és következetesen követni. Végképp nem könnyű az utánunk következő nemzedéknek, tulajdon gyermekeinknek ezt mindennél magasabb eszményként fölragyogtatni, mert nagyon nagy és kíméletlen a verseny, és mindenhol azt hallják, hogy ember, hajtsd magad! Nem számíthatsz senki másra, csak magadra! Egészen kikerült Isten a mai ember látóteréből, s meg van győződve, hogy ha ő nem veszi kezébe a dolgokat, akkor semmi nem lesz. Tehát rajtad múlik, mire viszed. Ebből következik az összes többi szörnyűség, el egészen odáig, hogy a végén már mindegy, hogy ki, Isten vagy ördög, csak segítsen rajtam, mert összezsuklom. És jöhet minden tudományos és áltudományos, racionális és irracionális — csak hogy a célokat elérjem,

mert egyedül nem bírom. Mert nincs Istene az embernek, akiről tudná, hogy Ő alkotott meg engem, az Ő keze munkája vagyok, bizonyos feladatokra méretezett. Mindent megadott, és meg fog adni menetközben, ami szükséges, hogy azokat megoldjam, s miközben ezt végzem hűségesen, ebben bontakozom ki igazán, ebben leszek az, akinek Ő alkotott. Nem akarok más lenni, nem akarok ennél több lenni, mert ez a legtöbb, hogy azzá váljak, akinek Ő elgondolt. Akiben ott van ez a bizonyosság, az az ember elégedett nehéz körülmények között is. Azt írja Pál a börtönből: én mindenben elégedett vagyok, mindenre van erőm a Krisztusban. Ez nem tehetetlen beletörődés, ez hittel való vállalása, elfogadása annak, amit Isten nekem készített, tudván, hogy Ő jót készít nekünk.

Ezt azonban minden ember csak bizonyos csendben, alázatban értheti meg, és ez a kettő hiányzik a mi életünkből. Figyeljétek meg, hogy mániákusan mindig valamit csinálnunk kell. Mindig csináltatunk valamit a gyerekekkel. Menni kell. Ha már van autó, menni kell. Ha már összejöttünk, inni kell, enni kell. Hogy el lehet tölteni órákat csendes, tartalmas, tiszta beszélgetéssel, hogy aközben ismerem meg magamat is jobban, a másikat is, netalán együtt az Istent, ez olyan kevesek számára ismerős. Ez hovatovább nem lesz program. Ismeretlen számunkra az a milió, amiben a magzat emberré fejlődik, amiből a virágból gyümölcs lesz, és a gyümölcs megnő, megéri. Ez mind zajtalanul történik, csendben, észrevétlenül. Ahogy Jézus mondja: magától terem a föld, először zsenge füvet, aztán kalászt, aztán a kalászban magot. (Mk 4.)

A szellemi megtermékenyülés is ilyen csendben történne, ha biztosítanánk ilyen csendet, meg ha bíznánk abban, hogy nemcsak attól függ, hogy mit valósítok meg, hanem az is attól függ, hogy Isten hogyan irányíthat engem. Kipróbáltam, hogy nagy buzgalommal szótárak, lexikonok segítségével nekiláttam egy igehirdetés elkészítésének,

és éreztem, hogy nincs benne erő. Van már nagy anyag együtt, de nincs üzenet. Mi az az üzenet, amit rám bízta, és amit tovább kell adnom? Ami először engem formál, aztán a gyülekezetet is. És olyan sokszor engedte Isten megtapasztalnom, hogy bármennyire sürgetett is az idő, meg a feladatok, félretoltam mindent, leborultam előtt-te, és a szellemi megtermékenyülésnek ebben a csendjében, amikor az Ő Szentleke indította el a gondolatokat és adott gondolatokat, akkor formálódott valami, ami aztán hatott. Utána elővettem a könyveket, meg mindenfélét le kellett írni, meg kellett tanulni stb., csiszolni kellett. A munkát nem szabad megspórolni, de nem rajtam múlik. A sáfár mindent úgy kap, és azt adja tovább. „Mid van, amit nem kaptál volna?” — mondja itt az apostol — „ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel?”

Azt hiszem, ez jellemző a mi egész korunkra, hogy nagy apparátussal nekilátunk magunk által kitűzött feladatainknak, csak éppen abban nem bizonyos a legtöbb ember, hogy mi az én feladatom ezen a világon. Mivel bízott meg engem Isten? Egyáltalán, kihez tartozom, és kinek tartozom felelősséggel?

Így ősszel, amikor a szél sodorja a leveleket, mindig eszembe jut Zelk Zoltának ez a zseniális kétsorosa:

*Szélfűtta levél a világ.
De hol az ág? De ki az ág?*

Éppen erre a kérdésre nem tud válaszolni az Isten nélkül élő ember: honnan szakadtam le? Hova tartoztam valaha? Netalán hova tartozhatnék most? Ki az ág... és a Szentírás pontosan erre mutat rá: te alkottál engem, a csontjaimat, az eszemet, a vesémet, a lehetőségeimet, te készítetted el feladataimat, abban szeretnék hűségesnek bizonyulni. Nem akarok zseni lenni. Az akarok lenni, akinek te alkottál, Istenem, a te akaratod valósuljon meg az életemben!

Azt hiszem, hogy aki mindenféle módszerekkel mindenáron önmaga fölé akar nőni, az ágaskodik. Ágaskodik, mint a ló, amikor két lábra áll. Isten gyermekét meg az jellemzi, hogy leborul, utána hűséggel végigjárja azt az utat, amit Isten eléje tett. Ágaskodva nem lehet haladni, és nem lehet terhet húzni. Ki lehet emelkedni átmenetileg, de nem az a feladata a lónak, hogy ágaskodjék, hanem hogy valami hasznos munkát végezzen. Ágaskodott az ember a bűnesetben éppen: olyan akarok lenni, mint az Isten! A mi utunk az, hogy leborulok a nagy Isten előtt, utána végigjáróm azt az utat, amelyiken Ő indított el. És ha valami, akkor éppen ez kapcsol ki minden felesleges stresszt, feszültséget. Az az ember, aki tudja, hogy csak magára számíthat, tele lesz feszültséggel: jaj, ha nem sikerül, csak kudarcok ne érjenek! A hívő ember mindettől szabad.

Hadd olvassak fel egy szép lelki éneket, ami régóta elkísér, és aminek a szövege önmagáért beszél:

*Tied az ügy, óh Jézusunk,
Hadd örvendjünk ennek.
És mert tied, így bízhatunk:
soha el nem veszhet. .
De előbb a kis búzaszem
a nap felé hogy nőhessen,
magától, hogy szabad legyen:
meghal a mélybe', földbe lenn.
Meg, — szívesen, hogy így szabad legyen.*

Nem az én ügyem az életem. A teremtő Isten ügye vagyok. Ő alkotott meg szeretettel, Ő akar használni. Az én dolgom csak az, hogy azt csináljam, amit Ő mond. Vagyis: ehhez meg kell halni. Az én ágaskodásom, mint a kis búzaszem — Jézus hasonlata szerint — haljon meg, és így leszek egészen szabaddá arra, hogy engem használjon. Így bontakozik ki igazán az életem. Nem én fogom megvalósítani magamat, hanem Ő valósít meg engem. Ehhez azonban nem lazítási technikára van szükség, nem arra, hogy örökké

túl akarjuk teljesíteni önmagunkat, nem emberfeletti képességekre és végképp nem Istentől idegen, vele ellenséges szellemi erők igénybevételére. Mert ezek mind azt sugallják, hogy ne maradj ember, olyan lehetsz, mint az Isten! Isten azt akarja, hogy legyél ember a szó igazi, nemes értelmében. Legyél az, akinek megteremtettelek! A 8. zsolnártában olyan szépen elmondja, hogy milyen méltóságra teremtett minket Isten, s milyen gyalázatba süllyedtünk azóta. Az a dolgunk, hogy engedjük, hogy újjáteremtsen, és utána végezzük azt, amivel megbízott.

Még egy kérdést befejezésül: Nem fenyegeti az ilyen embert az a veszély, hogy

ebben a kegyetlen versenyben esetleg lemarad? Dehogynem! Könnyen lehet, hogy lemarad, de egészen bizonyos, hogy életben marad a szó fizikai, egészségügyi értelmében is, meg a szó lelki értelmében is. „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” (ha az életét elveszíti) (Mt. 16,26). Ebben a világban harsog a hívogatás, amelyik sikeres életre hívja az embert, és azt ígéri, hogy mindenre képessé válhat. És hangzik Jézus Krisztus csendes hívása is, aki az Isten előtti megalázkodásra és a neki való folyamatos engedelmességre hív, és igazán ez az élet útja.

Imádkozzunk!

Istenünk, alázattal megvalljuk, hogy minket is megejt sokszor az ördög ravasz szövege. Bennünk is ott van az ágaskodásra való készség. Mi is szeretnénk kiemelkedni. Sokszor azzal sértjük szent Felségedet, hogy azt gondoljuk: magunkra vagyunk utalva, és mi akarjuk kezünkbe venni az életünk rendezését.

Megvalljuk, Urunk, hogy amit így nélkülöd, magunk csináltunk, valami módon mindent elrontottunk. Szeretnénk most leborulni előtted, és téged kérdezni: mire való az életünk? Mire alkottál minket, mit gondolsz, mi a feladatunk itt? Engedd ezt megértenünk és engedd hálásan meglátnunk, hogy mindazt megadtad nekünk, ami ennek a teljesítéséhez kell. Köszönjük, hogy kapunk még menetközben is sok olyan ajándékot is, amiről azt se tudjuk, létezik.

Köszönjük, hogy teljes isteni gazdagságodat szét akarod osztani nekünk. Köszönjük, hogy te, aki egyszülött Fiadnak nem kedveztél, hanem Őt mindnyájunkért odaadtad, vele együtt mindent nekünk akarsz adni. Bocsásd meg, ha másutt keresgélünk. Bocsásd meg, ha magunkból akartunk kipróbálni mindent. Szeretnénk sokkal inkább elfogadni tőled mindent.

Így nyújtjuk most megsérült, remegő, erőtlén kezünket, a hitünket, és kérünk, hogy adj nekünk ajándékokat. Segíts el oda, hogy mi is elmondhassuk: mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít. Rád bízunk azokat a terheket, amiket épp most hordozunk. Kérjük tanácsodat és útmutatásodat azokhoz a döntésekhez, amiket nem tudunk meghozni. Kérünk, mutass utat zsákutcáinkból, adj szabadulást.

Könyörgünk hozzád egyházunkért, annak vezetőiért. Könyörgünk országunk vezetőiért. Könyörgünk az emberiségért, amelyik úgy ágaskodik nélkülöd, és egyik bajt a másik után okozza saját magának. Elfelejteti, hogy azokról neked kell számot adnia.

Áldd meg a te népedet ezen a világon, hogy lehessünk sóvá és kovásszá. Áldj meg minket, hogy áldássá lehessünk a családjunkban, a gyülekezetben, minden munkánk közben, és mindenütt, ahová állítasz minket. Engedd, hogy zökkenjen a helyére és bontakozzék ki az életünk a te elgondolásod szerint.

Ámen.